

[Gade]

Ekstra Bladet bringer i dag nogle forlydender fra italienske, hollandske og irske diplomater, som tilkendegiver over for Ekstra Bladet, at den danske regering sådan underhånden i realiteten har bedt om at få det svar, som udenrigsministeren er kommet med, altså at pakken ikke kunne lukkes op, og at man skulle underskrive den 17. februar. Det er jo en ret alvorlig anklage fra disse diplomater, hvis der er noget om det, for det er jo i skarp modstrid med det, der er vedtaget her i folketinget i dagsordenen, og det, der var formålet med udenrigsministerens rejse, så jeg håber, at udenrigsministeren klart og entydigt kan afkræfte det forlydende.

Resultatet blev en dansk erklæring til protokollen, og det er jo noget, vi kender i EF. Disse erklæringer er først og fremmest til indenrigspolitisk brug, og sådan er det selvfølgelig også her.

Den såkaldte miljøgaranti er jo det samme, som vi har set nogle gange før, og her er det vores synspunkt, at den eneste sikkerhed er at sige nej til at forlade den traktatfæstede vetoret. Det, vi har liggende her, er jo ord til andet den samme meddelelse, som vi har hørt før her i salen, og som vi har hørt før i markedsudvalget. Det er stadig EF-Domstolen, der kan afgøre, om de regler, vi vil gennemføre, er protektionisme, eller det er ærlig miljøbeskyttelse, og derfor er der ingen garanti i den såkaldte garanti, som udenrigsministeren kommer hjem med.

I det hele taget er det ret interessant at høre venstre og konservative slå sig op her som de store miljøpartier; det er ikke, fordi jeg føler det særligt troværdigt, når så meget af de to partiers taletid bliver brugt til at tale om, hvor store miljøforkæmpere de er. Vi andre her i folketinget ved jo godt, at de miljøfremskridt, der er kommet, jo enten er kommet med venstres og konservatives stemmer imod, eller også ved at venstre og konservative modvilligt er blevet slæbt med af et andet flertal.

Hvad med de andre dele af pakken? Det er jo åbenbart, at de partier, der siger nej til hele pakken, har forskellige begrundelser for det. De radikale, SF og VS lægger således vægt på et nej til EPS-traktaten, og derfor er det også vigtigt at fastslå, at der ingen indrømmelser er på det punkt.

På parlamentsområdet har vi jo drøftet det længe. I dag fører forhandlingerne mellem medlemslandene mod kompromiset, fordi man skal være enige alle sammen. Det er dér, den politiske forhandling ligger. I fremtiden vil den politiske forhandling ligge i spørgsmålet om at få et flertal af lande og et flertal i Parlamentet, og alene den beskrivelse af, hvordan situationen vil være, viser klart, at indflydelsen løber væk fra Rådet, og at EF-Parlamentet får reel magt.

Men måske har vi talt lidt for lidt om, hvad det egentlig handler om, hvad denne flertalsafgørelse og hvad denne øgede magt til Parlamentet skal bruges til. Det handler jo om, at man nu vil åbne det indre marked, som man siger, og det betyder oversat til dansk, at en lang, lang række love skal harmoniseres. Det er agten, at det skal ske inden 1992. Det gælder direktiver om tilsætningsstoffer til levedsmidler, direktiver om nye levedsmidler, fremstillet ved bioteknologi, fjernelse af hindringer for fri bevægelighed af farmaceutiske produkter, etiketter om farlige stoffer, individuelt sikkerhedsudstyr, hastighedsgrænser, fri etableringsret på realkreditområdet, koordinering af nationale regler om reklame-TV, tilnærmelse af narkotikalovgivning osv.

Der er i hvidbogen en lang og broget liste – og den er på over trehundrede – over forslag til beslutninger, hvoraf en del kan tages ved flertalsafgørelse, og hvor EF-Parlamentet skal godkende.

Der er altså sat et vældigt pres ind for, at vi nu skal harmonisere alt, hvad der kan hindre kapitalens fri bevægelighed. Vor økonomiske og politiske handlefrihed begrænses ved denne manøvre, og det bliver vanskeligt i det nye, forcerede harmoniseringstempo at prioritere miljø, arbejdsmiljø og forbrugerbeskyttelse, og det er dér, vi vil fastholde retten til, at vi kan sige nej og ja.

I øvrigt er det karakteristisk for både statsministerens og udenrigsministerens taler, at de strør om sig med trusler; statsministeren talte om russisk roulette, og de borgerlige partiers ordførere har jo fulgt smukt efter ved at tale om disse mange arbejdspladser, vi vil miste. Vi ved, at arbejdsgiverne kaster millioner af kroner ind i kampagnen for et ja ved en folkeafstemning. Vi ved, at man på tusinder af arbejdspladser vil få brev fra ar-